

De creatieve klasse en het dure wonen

Van kantorisering naar meer woon- en parkeergenot

Je hoort de laatste tijd steeds vaker dat Amsterdam zijn best moet doen om de creatieve klasse binnen te halen. Als Amsterdam erin slaagt creatieve, hoog opgeleide mensen aan te trekken, zo lees je in de kranten, zal dat een positieve uitwerking hebben op de economische situatie en de leefbaarheid van onze hoofdstad. Maar dan zal, zo lees je ook, de stad meer in dure woningen moeten investeren.

Wie aan dure woningen denkt, denkt al gauw aan Amsterdam-Zuid waar de ruimte te schaars is voor nieuwbouw. Het lijkt inderdaad alsof de gemeente veeleer denkt aan het bouwen van nieuwe dure woningen dan aan het beter benutten van de bestaande woningvoorraad. Maar is dat bouwen wel zo hard nodig? Een op zijn minst gedeeltelijke oplossing zou - in onze wijk! - wellicht gevonden kunnen worden door het handhaven van al jaren bestaande regels en door het afschaffen van de overheersende gedoogcultuur.

Gedogen

Tientallen jaren lang heeft eerst de gemeente en vervolgens het stadsdeel oogluikend toegestaan dat ruime woningen in onze wijk als kantoor in gebruik werden genomen. Aanvankelijk ging dat sluipend. De uitoefenaar van een vrij beroep breidde zijn praktijk aan huis verder uit en verhuisde vervolgens zelf naar een groenere plek in de omgeving. Veelal bleef men nog een tijdje als bewoner ingeschreven staan op het oude adres, totdat men begreep dat de overheid de regels steeds minder handhaafde. Later gebeurde deze illegale woningonttrekking - zo heet het in overheidstaal - steeds brutaler. Zo kregen woonhuizen reclameborden van bedrijven aan

de gevel en werden tuinen bestraat en volgezet met auto's.

Parkeren

Ook op straat werd het parkeren in de wijk steeds lastiger. Want al krijg je per woning slechts een of twee vergunningen, een advocatenkantoor of bedrijf weet al gauw vijf tot tien vergunningen te bemachtigen. Zo is het al jaren niet ongebruikelijk om voor een Stichting Derdengelden - dat is niets meer dan een girorekening om tijdelijk geld van cliënten op te zetten - een parkeervergunning aan te vragen. En wie een bedrijf zonder derdenrekening heeft, beschikt altijd nog wel over een andere inschrijving in het Handelsregister die voor een parkeervergunning goede diensten kan bewijzen. Dat de wielklem in ons stadsdeel is afgeschapt lijkt ook meer te maken te hebben met het ongenoegen van zakenmensen en van de Kamer van Koophandel dan met die zogenaamd zo zielige buitenlandse toeristen die niet zouden begrijpen dat je in een stad als Amsterdam geld in een parkeermeter moet gooien.

Handhaven

Het is tijd voor een drastische koerswijziging. Ons stadsdeel heeft te lang de neiging gehad om - bijvoorbeeld bij de wijziging van een bestemmingsplan - ille-

gale vestigingen te legaliseren. Niet in de laatste plaats werd dat veroorzaakt door een tekort aan handhavingsambtenaren en juristen, ambtenaren die zelf heus wel willen handhaven. Maar de politiek moet ook echt willen.

Het terugdringen van illegale kantoren en bedrijven, gepaard aan het herstellen van de woonfunctie zal de nodige juridische inspanningen van ons stadsdeel vergen. Maar het is de moeite waard. Langs de weg van de Huisvestingswet, van de bestemmingsplannen en van de erfpachtbepalingen zijn zeker resultaten te behalen. Belangrijkste voorwaarde voor succes is echter een consequent beleid: een hapsnapbeleid maakt nu eenmaal in de rechtszaal minder kans. Als ons stadsdeel besluit tot een eenduidige aanpak, er menskracht voor vrijmaakt en er tevens ruime bekendheid aan geeft, zal daar ook een preventieve werking van uitgaan. Buiten ons stadsdeel staat in ruime mate kantoorruimte leeg; daar kunnen de kantoren en bedrijven heen. En een ruimer aanbod van woonruimte in onze wijk zal hopelijk de exorbitante stijging van de huizenprijzen wat afremmen. Voeg daaraan toe dat bewoners en winkelend publiek misschien weer eens wat makkelijker kunnen parkeren en dat tuinen weer tuinen worden. De dank van de bewoners jegens hun stadsdeel en zijn ambtenaren zal groot zijn.

Dus, stadsdeel, toon nu eens écht lef in de handhaving! En doe dat vooral ook in het openbaar.

mr. dr M. Verburg